

fusce

Rummet

"Jag älskar Rummet!"

CHARLOTTA JONSSON,
SKÅDESPELARE

LISA
HÅGENSEN

**RUMMET
RUMMET**

LISA
HÅGENSEN

FUSCE

1

BILLYKTORNA var antagligen smutsiga, för de kunde knappt lysa upp den tjälskadade vägbanan även om helljusen var på. Böjda över oss stod en armé av enorma vaktposter, mörkgröna, barriga och totalt likgiltiga för rätt och fel, gott och ont.

”Det här känns inte bra”, sa jag till Ylva.

Hon nickade med blicken låst på vägbanan. ”Håller fullständigt med.”

”Tror du det blir svårt? Att få med henne hem, menar jag.”

Ylva suckade och skakade på huvudet. ”Nej. Men jag har aldrig räddat någon ur en sekt förut.”

”*Om trehundra meter, sväng höger*”, sa GPS-kvinnan.

”Vi ska svänga höger om trehundra meter.”

”Jag är inte döv, Raili.”

”*Nu, sväng höger.*”

”Helvete, vilken liten väg. Ska vi verkligen in här?”

”Kör”, sa jag. ”GPS-kvinnan har aldrig fel.”

Vi skumpade fram på en liten grusväg, knappt mer än en skogsstig. Granarna stod ännu tätare här och, måste jag erkänna, i mitt upphetsade tillstånd kändes de mycket hotfulla.

Och så tog vägen plötsligt slut. Mitt ute i ingenstans, med ett gammalt ruckel inklämt mellan trädstammarna som enda livstecken. Ylva stannade bilen och stirrade ömsom på mig, ömsom på rucklet.

”Det lyser i ett fönster. Vi kanske kan fråga om vägen”, sa jag och följde det flackande ljusskenet genom ett fönster som var så genomlortigt att jag kanske bara inbillade mig alltihop.

”Skadar väl inte att sträcka lite på benen i alla fall”, sa Ylva och klev något tveksamt ur bilen.

Kvällsluften var rå och full av natur. Det kändes som om vi inte bara lämnat Valludden bakom oss, utan resten av Sverige också. Vi var i Utmarkerna i landet Bortanför.

”Det här är allt lite creepy”, sa jag och gick fram mot rucklet. Jag undrade vad det var för ett gammalt hus. Vem hade bott i det? Och varför? Det såg inte ut att finnas någon mark till, eller ens en trädgård, så det hade nog inte varit en gård. Illa byggt var det också. Grunden var i det närmaste obefintlig, med en träpanel som vilade direkt på de vattensjuka grästuvorna.

”Vi knackar väl på?” sa jag och höjde handen, men innan jag hann knacka öppnades dörren och en mörk kontur skymtade innanför.

”Jag såg billjusen”, sa en låg röst. ”Ni är sena.”

”Är det här Gesau Manor?” frågade Ylva utan att kunna dölja förvåningen i sin röst.

”Nej, naturligtvis inte”, sa rösten. ”Det här är grindstugan. Jag ska ta er till herrgården nu. Följ mig.”

Skenet från en ljuslykta visade sig, följt av en hand och en arm som tillhörde en yngre man, kanske i trettioårsåldern, med kutig rygg under en lång regnrock och ansiktet dolt av en stor, mörk sydväst med slokande brätten.

”Bilen?” sa Ylva, men mannen ruskade nekande på sydvästen.

”Vi går”, sa han och lyfte ljuslyktan. ”Följ mig.”

”Men min bil, då? Våra väskor?” fortsatte Ylva, men jag

skakade på huvudet åt henne och gick efter mannen. Vi fick inte väcka misstankar.

Den lilla grusvägen förvandlades till en stig som kröp runt rucklet och fortsatte ut i mörkret på andra sidan. Ylva och jag travade på bakom mannen, som höll ljuslyktan så högt att vi kunde urskilja trädgrenarna runt omkring oss men inte marken vi gick på.

Mannen saktade ner och tittade på oss över axeln. ”Snart framme”, sa han och fumlade med något. Ett gnissel avslöjade att han öppnade en grind. Så tog han ett steg åt sidan och lät oss passera.

”Herrgården ligger där framme. Nu skiljs vi åt.” Han vände tvärt, slog igen grinden bakom oss och gick tillbaka mot rucklet. Det krympande ljuset svajade fram och tillbaka mellan stammarna och snart visste jag inte om jag alls såg det längre, eller om det bara var ett minne jag desperat klamrade mig fast vid.

”Du kan inte lämna oss här”, ropade jag, men Ylva ryckte mig hårt i jackärmen.

”Se”, viskade hon.

Jag vände mig om och jag såg.

Ett taggigt tak, några nyanser svartare än mörkret omkring oss, avtecknade sig mot himlen. Här och där bröts det av uppstickande, trekantiga kupor, skorstenar och torn. Plötsligt, i en kuslig, som vore den planerad, rörelse, drev molnen bort över den svarta himlen och fullmånen visade sig. Stor och blekgul hängde den rakt ovanför det sotsvarta, gotiska templet.

Det kändes nästan arrangerat.

Dörren gav mig samma känsla som en tjock tegelmur skulle ha gjort. Ogenomtränglig. Här-kommer-du-inte-in-stängd. Det massiva, mörka träet verkade ha plockats upp ur havet efter ett långt förlidet skeppsbrott, det var nästan så att man kunde känna lukten av rutten tång och tjära och höra bruset från vågor som slog mot stäven.

Ylva sträckte sig förbi mig och tog tag i den stora, ärgade dörrklappen och slog ett hårt slag. Vi grep efter varandras händer och väntade med bävan. Kanske skulle ingen öppna? Kanske var här helt tomt?

Men så gled dörren sakta upp och ett magert ansikte tittade ut på oss. "Ja?" knarrade rösten precis som dörren *inte* gjort.

"Gesau Manor?" frågade Ylva, och jag hoppades att han skulle säga nej.

"Ja?"

"Vi är väntade."

"Jaha."

Den magra, knarrande mannen öppnade dörren och bad oss med en gest att stiga in.

"Herregud, han ser ju ut som Lurch", väste Ylva när hon gick förbi mig in i huset, men jag svarade inte. Hela stället såg ut som någonting ur Familjen Addams.

"Kom nu."

Synen som mötte mig när jag klev över tröskeln fick mig faktiskt att tappa hakan. Entrén var ingen vanlig hall, utan ett stort rum, vars enda ljuskälla verkade vara tända lampetter, strategiskt utplacerade på väggarna. Lukten av fotogen blandades med dammet från de äkta mattorna i glödande färger och fick min näsa att klia. På de vinröda

sammetstapeterna samsades porträtt, landskapsmålningar och bonader med rådjurshorn, som verkade användas som klädhängare. Det enda som saknades var en stor, svängd trappa och en öppen spis, med några slitna skinnfåtöljer vända mot eldstaden.

Det var ett slutet rum, trots storleken och prakten. Sex mörkbruna, bastanta dörrar med djupa speglar stängde oss effektivt ute från resten av herrgården. Det jag sett hittills var imponerande, men jag saknade något. Husets själ?

”Ni kan hänga av er där”, sa Lurch och pekade på några rådjurshorn som inte redan var upptagna av mörka rockar och kappor. Jag sneglade mot hornen för att se om Brittass kappa hängde där, men såg inget rött skymta någonstans.

”Vi har våra väskor i bilen borta vid ...”, började Ylva, men Lurch skakade på huvudet.

Nu säger han ”Mäztaren vill träffa er först” och då dör jag, tänkte jag och försökte hålla inne ett hysteriskt fnitter.

”Dem tar jag hand om senare”, sa han och vände sig om. ”Mina damer, om ni vill följa med här.”

Våra våta skor gjorde djupa avtryck i de mjuka mattorna, där vi gick tvärs genom rummet mot en av de bortersta dörrarna. Lurch tryckte ner handtaget och slet upp den på vid gavel, samtidigt som han böjde överkroppen i en djup bugning och viftade med sin lediga hand mot rummets inre. Röster drev förbi honom ut till oss och Ylva spärrade upp ögonen.

”Jag hör mamma, hon är därinne.”

Tre långa kliv senare var hon förbi Lurch och inne i rummet. Jag skyndade mig efter och höll på att slå hakan i hennes bakhuvud när hon tvärstannade framför mig. I dunklet kunde jag urskilja ett stort ovalt bord med vad som såg ut som en festmåltid framdukad, och runt bordet

tittade minst tio par ögon rakt på oss. Händerna fastnade någonstans mellan tallrikarna och munnarna när hela sällskapet frös fast i en surrealistisk stillbild.

Fladdrande ljuslågor i trearmade silverstakar frammanade långa, krypande skuggor på väggarna och fick det röda vinet i kristallglasen att likna blod. Plötsligt stängdes alla munnar och det klirrade när gafflar och knivar släpptes mot skört porslin.

”Mamma?” sa Ylva. ”Varför har du peruk på dig?”

En fyllig kvinna i en vid, vinröd krinolin reste sig och såg på oss med uppspärrade ögon. Håret var kritvitt och ringlade sig som stela ormar runt ett vitpudrat ansikte med röda rougefläckar på kinderna och ett läppstift som matchade klänningen.

”Herregud”, viskade jag. Det *var* Ylvas mamma.

”Mamma?” pep Ylva igen, men Britta sa fortfarande ingenting.

”Hon har blivit galen”, viskade Ylva. ”Vad är det här för en sekt, egentligen?”

”Mina damer”, sa en djup röst som verkade sväva ner på oss från någon högre sfär. Jag tittade upp, och se, där var verkligen den stora, svängda trappan. Glidande ner kom inte Dracula (men det hade fan inte förvånat mig), utan en lång och smärt man, klädd i en oklanderlig, skräddarsydd kostym av mattsvart kashmir. Det ljusa håret stramade över skallen och slutade i en lång hästsvans, draperad över axeln. Hans ena hand vilade på det släta räcket och i den andra höll han en monokel, som han satte mot ögat för att se oss tydligare.

Han kunde ju ha tänt ljuset.

”Sköna jungfrur, jag vill välkomna er till vårt ödmjuka sällskap här på Gesau Manor.” Mannen klev av det sista

trappsteget och spred ut händerna, som för att innesluta inte bara människorna runt bordet utan också alla möbler och tavlor i sitt ödmjuka sällskap.

Ylva och jag sneglade på varandra. Sköna jungfrur?

”Vi väntade er för över en timma sedan. Jag hoppas ni har overseende med att vi började äta vår supé innan ni kom. Kall mat är en sådan styggelse, tycker ni inte det?”

”Vi är hemskt ledsna”, sa jag och neg, ”vi räknade fel på tiden.”

”Vi visste inte att det skulle ta så lång tid att köra hit”, mumlade Ylva. ”Men vi har redan ätit.”

Jag rynkade pannan och sneglade på Ylva igen. Vi hade *inte* ätit. Och jag var jättehungrig.

”Men å så bra”, sa mannen och slog ihop händerna. ”Då ska Klas få visa er vägen till era rum.”

Klas?

Lurch bugade, drog sig mot trappan och nickade mot oss att följa efter. Hette Lurch Klas? Igor hade jag förstått, men Klas?

”Daphne lilla, du kan sätta dig till bords igen, så ska vi prata mer med de här förtjusande damerna så fort de har kommit i ordning.”

Daphne?

Det kändes som om vi var med i en B-film av genren skräck där vi gick efter Lurch uppför trappan. Hur karln med hästsvansen kunnat glida nedför den helt ljudlöst förstod jag inte, för det knarrade då i vartenda trappsteg när vi gick i den.

Övervåningen var lika förvirrande som det vi sett nedanför trappan. En tjock och snirklig balustrad i något mörkt och glänsande träslag skapade en balkong, där man kunde se ner på det stora ovala matbordet med

alla fladdrande ljuslågor och huvuden och händer som greppade välfyllda kristallglas. Där var Ylvas mamma i sin silvervita peruk, ett mörkt huvud med en lång fläta och, här hajade jag faktiskt till, blont, vågigt hår med ett par solglasögon som en illasittande tiara.

I små nischer längs väggarna såg jag samma sorts mörka dörrar som i entrén där nere. Alla var stängda och en del hade nycklar utstickande ur låsen. På några ställen bröts raden med dörrnicher av korridorer som vindlade iväg i mörka tunnlar utan slut.

Lurch tog en ljusstake från ett litet mörkt bord och gick fram till en av dörrarna med nyckel. ”Det här rummet och det intill är lediga”, sa han. ”Jag kommer med era väskor så snart jag har flyttat bilen. Nyckeln, tack.”

”Nyckeln?”

”Bilnyckeln. Tack.”

Ylva grävde i jackfickan och räckte fram bilnyckeln. Hon såg lika tveksam ut som jag kände mig.

”Var ställer du bilen?” frågade jag.

”Var inte orolig. Jag ska se till att den står under tak tills er vistelse här är över för den här gången. Då får ni tillbaka den.”

Ylva suckade och låste upp dörren och gick in i sitt rum. Det var becksvalt därinne.

”Var tänder man?” frågade hon när hon trevat med handen på alla upptänkliga ställen där det kunde finnas en strömbrytare.

”Å, varsågod”, sa Lurch och gav henne sin ljusstake. Han skyndade sig bort till bordet igen, tände ytterligare ett ljus och gav det till mig.

”Mina damer”, sa han, bugade kort och gick tillbaka nedför trappan.

”Ylva, min moster hade en hund när jag var liten.”

”Och?”

”Och den suckade hela tiden, precis som du gör.”

”Raili, vet du vad jag tror?”

”Nej, vad tror du?”

”Jag tror att det här stället är strömlöst. Här finns ingen el.”

”Ingen el?” Jag höll på att tappa ljusstaken. Hur skulle jag då kunna ladda min iPhone?

Rummen var fantastiska. De var nästan identiska, fast spegelvända. Sängarna var höga med tjocka madrasser och mörka sängstolpar som gick ända upp i tak. Ett stort klädskåp täckte motsatt vägg och en fåtölj med fotpall stod vid det stora, spröjsade fönstret. I ena hörnet fanns en eldstad med uppstaplad ved, och tändstickor i en liten röd ask på spiselkransen.

Mattan, svagt rosa i skenet från ljuset i min skakande hand, täckte nästan hela golvet och var gammal och mycket sliten, framför allt på en fläck framför eldstaden. Någon hade suttit där ofta och tittat in i lågorna.

Av allt detta märkte jag egentligen ingenting. Jag ställde försiktigt ljusstaken på det lilla bordet under fönstret och satte mig med en duns i fåtöljen. Med bävan tog jag fram min iPhone och stirrade på den. Det var sextiotre procents batteritid kvar.

Man kan tycka att jag är märkvärdigt fixerad vid tekniska ting i allmänhet och mobiltelefoner i synnerhet, men efter en mycket otrevlig incident några år tidigare hade jag utvecklat en fobi mot att inte ständigt ha minst tre

bluppar tacksning och laddad mobil. Att inte ha minst tre bluppar tacksning och laddad mobil kan betyda skillnaden mellan att leva och att dö.

”Det finns flugor i mitt rum.”

”Va?” sa jag och tittade upp från mobilen. ”Tror du den håller längre om jag stänger av den helt?”

”Raili, hör du vad jag säger? Det kryper feta flugor på väggarna i mitt rum.”

”Det gör det i gamla hus. Äckligt men normalt. Det enda normala här, skulle jag vilja säga.”

Vad jag helst av allt ville säga var *nu tar vi tillbaka bilnyckeln, letar upp bilen och åker hem*. Men det kunde jag inte. Vi skulle ju rädda Ylvas mamma ur den här sekten, den här *mycket underliga* sekten, och då kunde inte en oladdad mobil få stoppa oss, än mindre några feta flugor på Ylvas sovrumsvägg.

Det hela hade börjat nog så oskyldigt. Ylvas mamma, som var änka sedan sex år tillbaka, hade råkat ut för inte en utan två omstörtande händelser förra året. Den första var en starroperation, där de bytte ut hennes ögonlinser och vips såg hon lika bra som hon gjorde när hon var arton. Den andra var en höftledsoperation som hon väntat på i fyra år. Rätt som det var körde hon bil igen och handlade själv. Ylva tyckte först att det var ganska skönt, men efter ett tag blev hon orolig. Hennes mamma verkade ha väldigt roligt helt plötsligt. Alldeles för roligt. Hon började gå kurser i chalk painting och bugg och var aldrig hemma längre.

”Jag tror hon träffar *karlar*”, hade Ylva sagt en dag och jag tyckte det lät riktigt bra.

”Good for her.”

”Men Raili, det här är allvarligt. Hon är förändrad.”

”Det är en fas, Ylva”, hade jag försökt förklara. ”För dig. Du vänjer dig. Din mamma har fått tillbaka sitt liv. Var glad för hennes skull.”

Så Ylva hade släppt sin mamma och låtit henne återuppleva sina missade år. Och här satt vi nu in the middle of spooky nowhere i en enorm gammal herrgård, *mil* från närmaste hus, och undrade vad i herrans namn det var frågan om.

2

NIO DAGAR TIDIGARE

”VAD i herrans namn är det frågan om?”

Min undran var inte obefogad, kan jag säga, för uppenbarelsen som bankade på min ytterdörr var verkligen spektakulär.

”Är det en pyjamas du har under morgonrocken, Ylva? Har det hänt något?”

”Hänt något? Hänt något?” skrek Ylva okontrollerat och viftade med Bohuslänningen som vore hon Errol Flynn i en fäktningscena. Dunster av trycksvärta nådde min näsa och fick mig att backa tillbaka in i lägenheten. ”Mamma har satt ut sitt hus till försäljning, det är vad som har hänt. Utan att säga ett ord till mig. Jag läste det i tidningen. Förstår du? I tidningen.”

”Kaffe”, sa jag och gick före in i köket och tog med mekaniska rörelser itu med perkolatoren. Klockan på väggen visade kvart över fem. På morgonen. ”Varför läser du tidningen mitt i natten?”

”Kunde inte sova”, muttrade Ylva och satte sig vid köksbordet. Det ljusa håret, vanligtvis charmigt lockigt, krusade sig runt hennes huvud som om hon stoppat fingrarna i en elkontakt.

Jag satte mig mittemot henne och skakade varnande

på huvudet. ”Jag vill inte höra ett ord förrän kaffet är klart. Visa mig vad det var du läste.”

Ylva slängde tyst upp tidningen och pekade på en mäklarannons. Och där var det, Brittass hus, med bild och allt. Två miljoner i utgångspris, inte dåligt.

”Okej”, sa jag när vi äntligen hade två rykande muggar framför oss. ”Berätta.”

”Berätta? Jag hade en mardröm och kunde inte somna om, så jag satte på kaffe och hämtade tidningen och låg i sängen och läste den och så dök mammas hus upp. Till salu.”

En mardröm igen? Jag bet mig i läppen och försökte dölja min oro. Ylva hade återkommande mardrömmar där hon fick beskedet att hennes man Conny omkommit i en bilolycka, blandat med förvirrade visioner av hur hon släpades omkring i ett mörker fullt av onda varelser och svarta stearinljus. Jag vill på intet vis förringa upplevelsen av en älskads död, men Conny dog för över två år sedan, och Ylva hade redan kollapsat och hamnat på psyket *en* gång.

”Samma dröm som vanligt?”

”Det handlar inte om min mardröm, Raili, utan om min mamma. Hon har inte sagt ett ord till mig om att hon ens funderat på att sälja huset, och så står bara annonsen där.”

”Har du ringt henne?”

”Svarar inte, varken på hemtelefonen eller på mobilen. Jag var där innan jag kom till dig, hon är inte hemma.”

Det var underligt, det kunde jag inte förneka. Nog för att Britta kunde agera självsvåldigt och ibland något förvirrat, ett drag Ylva ärvt, förresten, men hon var varken labil eller oansvarig.

”Har du ringt din syster? Britta kanske är hos henne i Spanien.” Varför hon nu skulle ha åkt dit utan att berätta det för Ylva. Lät inte som något Britta skulle göra, såvida hon inte drabbats av akut sinnesförvirring.

”Har redan kollat. Mamma är inte där och Anna blev helt hysterisk och ville att jag skulle ringa polisen.”

”Vet du vad?” sa jag och tömde min andra kopp kaffe. ”Jag åker med dig upp till hennes hus, så går vi igenom det och ser om vi hittar, jag vet inte, något spår av var hon är. Gör vi inte det ringer vi polisen. Men först åker vi hem till dig, du kan inte gå omkring i pyjamas och morgonrock och gummistövlar, Ylva.”

Ylvas mamma bodde på en lugn gata med radhus från femtiotalet. De ljusmålade husen hade små gräsmattor på framsidan och grönsakstäppor på baksidan och var antagligen mycket lättsålda.

Det luktade kaffe från grannhusen och jag såg att det rörde sig bakom några gardiner. Vi fick höra med grannarna efter att vi undersökt huset.

”Okej”, sa Ylva när hon låst upp dörren. ”Då går vi väl in.”

Hörde jag en svag ton av panik i hennes röst? Min egen mamma gick bort för tretton år sedan, när jag var trettio. Upplevelsen var naturligtvis fruktansvärd, och det svarta hål av sorg hon lämnat i mig skulle nog aldrig helt försvinna. Var det värre med en mamma som försvann? *Förändrades* och försvann? Kanske, men jag trodde vi skulle hitta en naturlig förklaring till det som hänt. Ylva och hennes mamma hade ju faktiskt en bra relation. De gjorde saker tillsammans, än mer efter Connys död. Ylva

brukade åka och handla med henne minst två gånger i veckan och de umgicks i alla fall en gång varje helg. Fast det var innan operationerna. När Britta såg igen, och kunde gå utan problem, blev hon ju lite mer självständig. Mycket mer självständig.

”Hur mycket kontakt har ni haft den senaste tiden?”

”Inte så mycket”, sa Ylva och såg sig omkring. Den öppna planlösningen lät oss se både matrummet och vardagsrummet. Solen sken in genom fönstret ovanför kökssoffan och det tickade högt från en väggklocka någonstans. ”Jag sa väl att hon började gå på kurser och träffa karlar?”

”Träffa karlar?”

”Jag tror det. Eller en karl i alla fall.”

”Pratade hon om honom?”

”Nej. Jag märkte det på andra sätt. Hon hade inte tid att träffa mig på helgerna längre. Sa att hon hade fullt upp och hade fått nya vänner på sina kurser. Och ...”

”Ja?”

”Jag vet inte, hon blev annorlunda, bara. Tystare. Som om hon hade en hemlighet hon inte ville berätta. Ibland kändes hon inte som min mamma längre.”

Vi gick vidare in i vardagsrummet. Persiennerna var neddragna, antagligen för att skydda soffgruppen från för starkt solljus. Jag strök med handen över soffans mossgröna, sträva tyg och såg mig omkring.

”Här känns ganska ödsligt, gör det inte?”

”Inga blommor”, sa Ylva.

”Va?”

”Hon har tagit med sig alla blommor. Ser du? Det finns inga blommor i fönstren.”

Sladden till teven var utdragen, noterade jag på min väg mot köket. Var det också ett tecken på att hon försvun-

nit för gott, eller drog hon ur den varje gång hon sett på teve? När jag kom in i köket och såg kylskåpsdörren stå på glänt, fick jag svaret. Britta hade tömt kylen, städat ur den och stängt av strömmen. Hon tänkte inte komma tillbaka.

”Raili!”

”Var är du?”

”Uppe. I sovrummet.”

Jag sprang uppför trappan och såg Ylva stå inne vid en stor dubbelsäng med virkat överkast. Hon höll en mobil i handen. Brittass mobil?

”Inte så konstigt att hon inte svarar”, sa Ylva och slängde den på sängen.

En halvtimma senare var vi inte mycket klokare. Mobilen hade en pinkod vi inte kunde knäcka, alla kläderna verkade vara kvar i garderoben och Ylva hade inte hittat några papper som kunde förklara var hennes mamma var.

”Okej, vad vet vi?” sa jag när Ylva stängde ytterdörren bakom oss.

”Blommorna är väck, kylskåpet är tomt och mobilen är kvar”, sa Ylva.

”Hur är det med hennes ytterkläder?”

Ylva låste upp dörren igen och tittade bakom ett draperi i hallen. ”Där ser man. Hennes röda kappa är borta, och skinnstövlarna.”

”Hon har alltså städat ur kylen, lagt ifrån sig mobilen, klätt på sig kappa och stövlar och gått.”

”Och lagt ut huset till försäljning”, sa Ylva dystert.

”Och lagt ut huset till försäljning”, höll jag med.

”Vi går till Ivarssons”, sa Ylva och började gå mot huset till vänster. ”Det är dem hon umgås med mest.”

Men Ivarssons visste inte mycket. De hade fått blommorna av Britta för några dagar sedan, och några kylvaror.

De hade naturligtvis frågat Britta om hon skulle resa bort, men Britta hade bara skrattat och viftat bort frågan. Nästa dag hade hon försvunnit i en taxi. Ingen resväska, sa de. Bara den röda kappan och handväskan. Det hade de koll på i alla fall, de kära Ivarssons.

Fiskmåsarerna skrek som besatta och överröstade oss helt där vi satt på en uteservering och åt vår lunch. Vattenytan glittrade som en stjärnhimmel och jag följde en sjöfågels frenetiska paddlande över ån, som ringlade sig igenom hela Valludden.

En dag hade gått sedan Ylva upptäckt att hennes mamma försvunnit. Hon hade ringt polisen för att anmäla händelsen, men de hade, precis som väntat, sagt att en myndig kvinna som ger sina blommor till grannen och sedan sätter sig i en taxi inte kan anses vara försvunnen.

”Det känns som om jag har förlorat henne”, sa Ylva, som inte verkade ha sovit någonting under natten. ”Och jag ringde fastighetsbyrån.”

”Vad sa de?”

”Att jag måste ge dem min nyckel till huset.” Ylva suckade och petade i sin sallad. ”De vill inte berätta var hon är, säger att de inte vet det, men att de ska tala om för henne att jag sökt henne nästa gång hon ringer. Vad ska jag göra?”

Jag lutade mig bakåt och vände ansiktet mot solen och tänkte på hur fruktansvärt det är att inte bli tagen på allvar. Om ett litet barn försvinner, eller en ung man på väg hem från krogen, eller en gammal kvinna i innetofflor och morgonrock som tröttnat på ålderdomshemmet, ja då

blir det liv. Artiklar i tidningar och intervjuer och Missing people som bildar skallgångskedjor och söker av områden med militärisk precision. Men en tant i sjuttioårsåldern som alltid skött sig och aldrig utmärkt sig och som försvinner i en taxi, henne är det ingen som bryr sig om.

”När måste du ge dem nyckeln? När huset är sålt eller innan?”

”Vad tänker du på?”

”Att vi kanske inte har så lång tid på oss att söka igenom det igen. Ännu noggrannare.”

3

DET var med nervöst skakande fingrar Ylva, kanske för sista gången, stoppade nyckeln i nyckelhålet och låste upp sin mammas ytterdörr. Sista gången är en väldigt slutgiltig fras, speciellt om man vet om det innan.

”Titta”, viskade Ylva när hon stängt dörren bakom oss och tagit några steg in i huset. ”Ser du vad det är?”

Jag skakade på huvudet.

”En broschyr. Du vet, en sådan som mäklare gör över hus som är till salu.” Ylva gick fram till köksbordet och lyfte upp det som låg där och viftade med det åt mitt håll. Hon hade rätt. Det var en sådan broschyr.

Vi tittade stumt på bilderna på alla rum, tagna med något konstigt objektiv, för de verkade dubbelt så stora som de egentligen var, och på informationen om kvadratmeter, ventilation, uppvärmning och allt annat som stod där.

”Varför ligger broschyren här? Tror du de hade en visning efter att vi var här i går?” sa Ylva. ”Går det så fort? Annonsen kom ju precis ut.”

”Antagligen”, sa jag, ”det är ett attraktivt område. Eller så har mäklaren bara varit här och förberett. Nu börjar vi leta.”

Britta var en mycket metodisk kvinna och jag hade svårt att tro att hon inte hade en låda eller en pärm med alla viktiga papper i. Vi borde kunna hitta någonting om vad som pågick i hennes liv om vi bara letade ordentligt.

Jag hoppades i alla fall det, och jag hoppades att den informationen skulle hjälpa oss att hitta henne. Det var nämligen min enda plan. Ylva tittade allvarligt på mig och nickade. Hon hade inte heller någon plan b.

Två timmar senare stod vi svettiga och desperata och såg oss omkring. Mäklaren skulle inte bli nöjd om han kom nu. Alla byrålådorna var utdragna i Brittass sovrum, och innehållet låg huller om buller på det vita, virkade sängöverkastet. Lådor och skåp stod öppna i gästrummet och vi hade slitit ut varenda gardin och bordsduk Britta ägde och slängt omkring oss när vi letade. Arbetsrummet var värst. Det låg gem på golvet, och pennor och nycklar, miniräknare och papper till förbannelse, men ingenting av den minsta relevans.

”Här finns ju inte något om vart hon kan ha tagit vägen”, stönade Ylva och såg uppgivet på röran.

”Nej ... Faktum är, Ylva, att här inte finns några viktiga papper överhuvudtaget. Det är bara skräp, det här. Recept och virkningsbeskrivningar och listor när folk fyller år. Hon måste ha en pärm med huspapper och elavtal och sådant. Viktiga saker.”

”Du har rätt”, suckade Ylva och slängde sig ner i fåtöljen utanför gästrummet. Hon gäspade och kliade sig hårt i huvudet med båda händerna. ”Jag känner tydligen inte min mamma alls.”

Min blick gled från sovrummet till trappavsatsen och toaletten mot arbetsrummet och gästrummet innan jag såg på Ylva igen. Det var de rummen som fanns här på övervåningen. Man kom uppför trappan och kunde, som Ylva just gjort, sätta sig i fåtöljen i den lilla hallen. Till vänster låg sovrummet och till höger låg gästrummet och arbetsrummet. Ylvas och Ylvas systers rum när de var unga

och bodde hemma. Bredvid trappan fanns en liten toalett. Det var allt. Fanns det någon pärm med viktiga papper var det här.

”Kan hon ha gömt dem?”

”Varför skulle hon ha gjort det?”

”Fråga inte mig, det är din mamma. Men antingen har hon gömt dem eller så har hon tagit dem med sig. Hon kanske inte vill att allt löst folk som kommer och tittar på huset ska rota i hennes privata ekonomi?”

Ylva satte sig käpprakt upp i fåtöljen.

”Där sa du något. Mamma skulle aldrig låta okänt folk snoka i hennes papper. Hon kanske tog med sig allt.”

Plötsligt föll mina ögon på en övertapetserad liten dörr intill toaletten. Dörren var ungefär en meter hög och något smalare, och hade ett litet nyckelhål. Ylva slutade andas bredvid mig. Hon hade också sett den.

”Det är vinden”, sa hon. ”En smal passage bara, med väggar som skiljer radhusen åt.”

”Vi måste hitta nyckeln.”

”Arbetsrummet.”

Det tog Ylva trettio sekunder att hitta rätt nyckel i ordan vi skapat på golvet, och fem att låsa upp dörren och ta sig in på vinden.

”Hur går det?” ropade jag och försökte kika in genom den lilla dörröppningen. Det verkade trångt därinne, och fullt av sågspån. Ett skarpt, apelsingult ljus fladdrade fram och tillbaka från en gammal glödlampa som gungade i sin sladd.

”Det ligger en del grejer här”, hördes Ylvas röst. ”Det är svårt att se.”

”Tänd ficklampan på din iPhone! Du har väl den appen? Och fastna inte, för guds skull.”

En isande vision av en nyinflyttad familj som tyckte att det luktade och tillkallade Anticimex kom för mig, och sedan ytterligare en där Ylva och jag, mumifierade till oigenkännlighet, låg inproppade i den lilla vinden med gapande munnar och stirrande ögonhålor. När jag kom till bilden av hur de var tvungna att såga av våra armar för att få ut oss, blinkade jag och förde in huvudet genom dörröppningen igen.

”Fastnar du så kommer jag *inte* och drar ut dig, hör du det?”

”Var inte fånig, jag fastnar inte”, muttrade Ylva. ”Det står en låda med några pärmar här. En verkar full av betalda fakturor och en handlar bara om bilen, men den tredje ser lovande ut. Den innehåller kvitton och bruksanvisningar och plastmappar med olika papper.”

Ylva kom hukande tillbaka med en pärm tryckt mot bröstet. Hennes huvud slog emot glödlampan igen och det krängande apelsinfärgade ljuset visade än ett lutande tak med bjälkar, än drivor av sågspån och smutsiga gångbrädor. Hon nös.

”Köket”, sa jag och gick före nedför trappan.

Med huvudena så tätt ihop att de nästan stötte samman, skummade vi igenom papperen i pärmen. Där fanns kvitton och bruksanvisningar, gamla julkort, en del gulnade av ålder, och anställningsbevis blandade med Ylvas och hennes systers betyg från högstadiet till gymnasiet. Britta hade verkligen sparat på allt.

”Lustigt att hon gömde sina viktiga papper på vinden”, sa jag när Ylva drog upp en blank folder ur ett plastfodral. ”Kollar inte presumtiva köpare vindsutrymmen och källare först av allt? Fuktskador och sådant, menar jag.”

”Det tänkte hon väl inte på, lilla mamma”, sa Ylva och

kramade foldern. Det fanns inte mycket kvar att undersöka. Hittade vi ingenting i den skulle vi gå tomhänta härifrån.

Ansikten stirrade mot oss, det ena värre än det andra. Fruktansvärda hudutslag, rinnande ögon, stripigt hår. *Är du en av dem?* stod det under varje bild.

Hudbesvär, huvudvärk, yrsel och illamående är bara några av symptomen. Man kan också drabbas av stressrelaterade besvär, försämrat korttidsminne, onormal trötthet och koncentrationsproblem.

Du är inte galen!

Du är inte psykiskt sjuk!

Du är en av dem.

En av medborgarna i dagens samhälle.

Dagens samhälle, som är en karusell byggd av elektromagnetiska fält.

”Vad är det här egentligen?” sa Ylva och bläddrade i foldern.

Att sitta fast i karusellen med allt vad det innebär i plåga och att inte bli trodd är en verklighet för många i vår tid.

”Elallergi”, sa jag när jag skummat igenom tredje sidan.
”Är din mamma elallergiker?”

”Nej”, sa Ylva. ”Jag förstår ingenting.”

Jag drog med fingrarna över de blanka foldersidorna

och undrade hur Ylva skulle reagera om vi inte kunde hitta hennes mamma. Min största skräck var att hon skulle bli lika sjuk som när Conny dog, och hamna på psyket igen.

”Här är en annan”, sa Ylva och drog fram en hopvikt ljusgrön folder som legat gömd i en utriven tidningsartikel om människor som försvunnit spårlöst från vissa slutna psykavdelningar och aldrig återfunnits. Jag kom ihåg att jag läst om det för något år sedan, det slogs upp ganska stort innan det mattades av och förlorade nyhetsvärdet. Konspirationsteoretiker hade pratat om hemliga människoförsök och gud vet allt, men ingen hade lyssnat på dem. Jag sneglade på tidningsartikeln samtidigt som Ylva drog fram foldern, och såg att den var över ett år gammal. Varför hade Britta sparat den?

Ylva granskade foldern i sin hand. Den verkade välläst och tummad och blänkta inte hälften så mycket som den vita om elallergi.

”Öppna den”, sa jag, men Ylva tvekade. Den var verkligen vårt sista hopp. Så pressade hon ihop läpparna, plattade till den på köksbordet och öppnade sidorna. Ett pappersark flög ur och landade på golvet, och jag böjde mig ner och plockade upp det samtidigt som jag läste de underliga meningarna i foldern.

*Är du inte färdig med ditt liv men har stannat upp?
Den starka drömmen inom dig, får den inte komma ut?
Våga släppa taget
Vi har magin
Hos oss blir du den du verkligen är
Ses som den du verkligen är
Vi har magin
Du blir en del av den*

”Vad betyder det där?” sa jag när Ylva vände sida. Mitt-uppslaget var bara en stor bild av ett dukat bord med levande ljus och vinglas i kristall, breddfulla av rött vin som glimmade i ljuslågorna.

”Här finns en adress”, sa Ylva när hon tittade på sista sidan. ”Ingen webbadress eller mejladress eller ens telefonnummer. Bara en vanlig adress. Till en box.”

”Är det en sekt, tror du?” sa jag, full av onda aningar.

”En sekt?” Ylva stirrade förfärat på mig. ”Tror du att mamma har gått med i en sekt?”

”Jag vet inte. Din mamma är ju rätt förnuftig. Skulle hon gå med i en sekt?”

”Om hon inte vet att det är en sekt, kanske ... Jag vet inte. Vad ska vi göra?”

Vi?

”Hämta hem henne?”

”Hur?”

Hur? När blev det här mitt problem?

”Jag vet inte. Kanske ska du låta henne vara där hon är och ... Jag menar, då är hon ju i alla fall inte försvunnen längre.” Det lät inte ens bra i mina egna öron. Man lämnar inte sina anhöriga och vänner i en sekt, man räddar dem. Det är så det är, bara.

”Om vi var riktiga privatspanare skulle vi väl bevaka boxen och följa efter den som hämtade breven?” skyndade jag mig att säga och Ylva släppte ut andan hon hållit sedan jag mycket ogenomtänkt yttrat mitt tidigare förslag.

”Då får vi hoppas att Geså inte ligger i Norrland.”

”Inte ens ett namn”, sa jag och läste baksidan av foldern. ”Box 13, 444 98 Geså.”

”Står det något på papperet som låg i foldern?”

”Just det, ja”, sa jag och drog till mig papperslappen.

Ylva böjde sig fram och läste de få raderna tillsammans med mig:

Kära Britta!

Lycka till med ditt nya liv. Jag har tagit kontakt med B angående transport till Gesau Manor. Ta taxi till Ucklum och vänta vid kyrkan på skjuts om den ej står där redan. Avfärd sker kl. 14.00. Glöm inte att lämna mobilen och det andra hemma och att förstöra alla papper som rör Gesau Manor.

Och glöm inte handlingarna!

Med vänliga hälsningar

Kjell

Under namnet Kjell hade någon, jag antog att det var Britta, antecknat:

Ucklums kyrka kl. halv två, Majvor möter upp.

”Det där ser ju inte så bra ut”, vågade jag till sist säga.

”Lycka till med ditt nya liv? Vadå nya liv?”

”Kanske bara ett uttryck”, försökte jag, ”för en längre semester?”

”Hon säljer huset, Raili.”

”Jo, i och för sig ...”

”Och du kan ge dig fan på att den satans sekten ska ha pengarna.”

”Om det är en sekt.”

”Jag ger mig fan på att det är en, och nu har de tagit min mamma. Hur gick det till? Kjell ... det är väl den jävla karln hon dejtade, såklart. Men nu ska hon hem, det är då något som är säkert.”

”Hur ska du ... hur ska vi bära oss åt?”

”Det är nog bäst att skriva till adressen på foldern och säga att vi är intresserade. Att vi vill komma dit.”

Å herregud.

”Det här var inte det lättaste”, sa Ylva lite senare. Hon tuggade på en blyertspenna och såg på den enda rad hon hittills präntat ner.

”Vi är två väninnor som länge känt att vi sitter fast i ett ekorrhjul”, läste jag och tryckte undan motviljan och de onda aningarna. ”Det blir bra. Fortsätt.”

Till högsta vederbörande

Vi är två väninnor som länge känt att vi sitter fast i ett ekorrhjul. När vi hörde om ert etablissemang, förstod vi att det var ett tecken. Vi blev manade att skriva er några rader och ödmjukt be er ta emot oss och hjälpa oss att bli dem vi verkligen är.

Med förhoppning om att snart höra ifrån er sänder vi våra vänliga hälsningar,

Ylva Nicklasson och Raili Rydell

”Det blir bra”, sa jag när jag läst färdigt. ”Skriv din adress också, så postar vi det direkt. Nu kan vi bara vänta och se.”

Om Britta blivit förledd av den där Kjell att gå med i sekten, misstänkte jag att det ingick någon slags personlig kontakt innan själva invigningen och inte bara ett brev, så jag förväntade mig knappast något svar, men två dagar senare bankade Ylva på min ytterdörr och viftade med något vitt och avlångt på sin väg mot köket.

”Vi har fått brev. Från *dem*.”

”Har du öppnat det? Vad skriver de? Vill du ha kaffe?”

”Ja tack och nej, jag har inte öppnat det. Än.”

Kaffet puttrade i perkolatorn och vi stirrade på brevet framför oss. Vad skulle vi göra om de inte ville ta emot oss? Herregud, vad skulle vi göra om de *ville* ta emot oss? Ylva stoppade in fingret under flärpen och fläkte upp kuvertet i en enda rörelse och drog ut ett hopvikt, tjockt papper. Det såg dyrt ut.

Våra ögon möttes, och hon vek ut papperet.

Kära Ylva och Raili!

Det gläder mig mycket att höra ifrån er och jag välkomnar er till Gesau Manor. Några av våra gäster har efter en själslig rekreation nu lämnat oss för vidare äventyr och vi har därför två rum lediga. Vi väntar er söndag den 14 september klockan 19, då vi välkomnar er med dinering och soaré. Om ni ej har tillgång till bil ber jag er skriva detta snarast, så jag kan ordna med tillbörlig transport.

Med själsliga hälsningar

B.

Gesau Manor

Pl 56

444 98 Geså

”Dineri?”

”Gesau Manor? Vad är det? Latin?”

”Med själsliga hälsningar, B? Vem fan är B?”

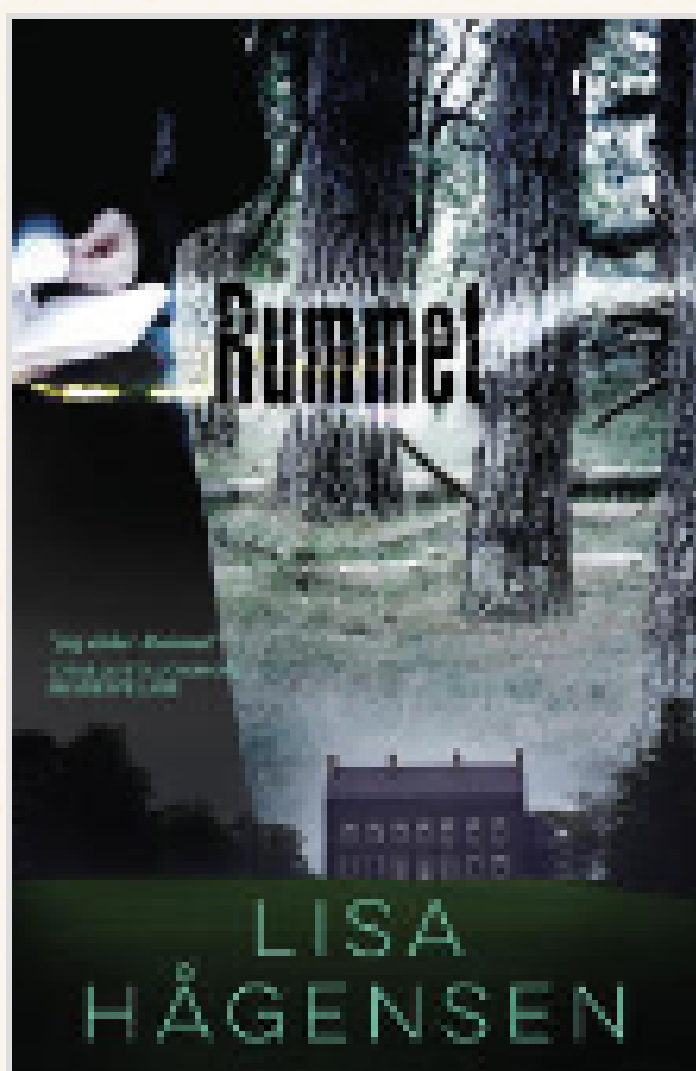
”Det spelar ingen roll, vi ska inte in där ändå”, sa jag och kände för att slå näven i bordet.

”Ska vi inte?”

”Vi har ju adressen nu. Vi åker dit och hämtar henne, bara.”

”Tänk om hon inte vill? Om hon vägrar ...”

”Så tar vi med henne och åker hem.”

**Rummet - Lisa Hågensen -
storpocket (9789198918229)...**

Köp boken Rummet av Lisa Hågensen
(ISBN 9789198918229) hos Adlibris.
Fraktfritt över 249 kr. Alltid bra pris...

[adlibris.com](https://www.adlibris.com)